

Інформаційна довідка
щодо проектів Законів України
«Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального
процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності
укладення угод про визнання винуватості»
(реєстр. № 11340 від 14.06.2024 р.),
«Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального
процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності
укладення угод про визнання винуватості»
(реєстр. № 11340-1 від 01.07.2024 р.),
«Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального
процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності
укладення угод про визнання винуватості»
(реєстр. № 11340-2 від 01.07.2024 р.)*

Анотація. В інформаційній довідці аналізуються положення проекту Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340 від 14.06.2024 року), а також альтернативних до нього проектів законів України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340-1 від 01.07.2024 року), «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340-2 від 01.07.2024 року) (далі – законопроекти). Зокрема, розглядається відповідність законопроектів вимогам Конституції України, основоположним засадам правотворчої діяльності, нормам чинного кримінального процесуального законодавства України і практиці Європейського суду з прав людини у сфері кримінального судочинства.

За результатами дослідження встановлюються ризики, які в подальшому можуть перешкоджати належній реалізації законопроектів під час правозастосовної діяльності та досягненню проголошених у них цілей, які спрямовані на вдосконалення національного законодавства щодо правового регулювання підстав та порядку укладення угод про визнання винуватості у кримінальних провадженнях стосовно корупційних та пов'язаних із корупцією кримінальних правопорушень.

Ключові слова: кримінальне провадження, досудове розслідування, судове провадження, корупційні кримінальні правопорушення, тяжкі та особливо тяжкі злочини, угода про визнання винуватості, умови укладення та затвердження угоди про визнання винуватості, вирок суду, призначення покарання, штраф, позбавлення волі, звільнення від відбування покарання.

Вступна частина.

Розроблення зазначених законопроектів обумовлено необхідністю виконання відповідних вимог Антикорупційної програми на 2023–2025 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 4 березня 2023 року

№ 220, Плану України, схваленого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18 березня 2024 року № 244-р, а також реалізації ініціативи Європейського Союзу «Ukraine Facility», запровадженої Регламентом Європейського Парламенту та Ради від 29 лютого 2024 року (ЄС) 2024/792.

Європейський суд з прав людини у своїх рішеннях також констатував, що угоди про визнання винуватості, окрім надання важливих переваг швидкого розгляду кримінальних справ і пом'якшення навантаження на суди, прокурорів і адвокатів, при правильному їх застосуванні можуть стати успішним інструментом у боротьбі з корупцією та організованою злочинністю, сприяти зниженню кількості призначених покарань і, як наслідок, кількості ув'язнених (Рішення у справі «*Natsvlishvili amd Togonidze v. Georgia*» від 29 квітня 2014 року, заява № 9043/05).

Застосування в сучасному кримінальному судочинстві інституту угоди про визнання винуватості розглядається як доволі ефективний, альтернативний до «звичайних» процедур, оптимальний спосіб вирішення кримінально-правових конфліктів та загалом досягнення цілей кримінальної юстиції.

Серед його безумовних переваг: можливість закінчення досудового розслідування або судового провадження в найкоротші строки; уникнення тривалого досудового розслідування та порушення розумних строків кримінального провадження, а відтак, забезпечення права обвинувачених на швидкий доступ до правосуддя; зниження навантаження на органи досудового розслідування та суди під час розгляду кримінальних справ; заощадження ресурсів, необхідних для повного і всебічного розслідування кримінальних правопорушень та систематичного проведення судових процесів у повному обсязі; збереження та концентрація наявних можливостей органів правопорядку для реалізації заходів щодо протидії злочинній діяльності у визначених пріоритетних сферах; сприяння в боротьбі з організованою злочинністю, відмиванням грошей та іншими формами багатоепізодних та складних злочинів, у яких досягнення угоди між прокурором та потенційними підозрюваними (обвинуваченими) або свідками обвинувачення сприятиме проникненню до організованих злочинних угруповань, у тому числі з корумпованими зв'язками, а також викриттю організаторів, керівників та інших учасників таких груп тощо.

Особливого значення набуває застосування інституту угоди про визнання винуватості у кримінальних справах щодо корупційних злочинів, враховуючи їх прихований, латентний характер і складність доказування їх вчинення.

Тому наявність юридично визначеного механізму щодо можливості досягнення та укладення вказаних угод у цій категорії справ можна розглядати як істотний, а іноді й вирішальний стимул для співпраці зі стороною обвинувачення осіб, які створюють та використовують відповідні корупційні схеми. Необхідність укладення угод про визнання винуватості з окремими учасниками таких злочинів за умови їх співробітництва зі слідством та викриття аналогічних або більш тяжких злочинів, або інших осіб, які їх вчинили, обумовлює особливий характер правового регулювання в таких провадженнях.

У Кримінальному процесуальному кодексі України підстави та порядок здійснення кримінального провадження за угодою між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості (угода про визнання

винуватості) передбачені статтями 468, 469, 474–476 Глави 35 «Кримінальне провадження на підставі угод».

Наявність у чинному кримінальному процесуальному законодавстві України інституту угоди про визнання винуватості, законодавче забезпечення можливості досягнення та укладення такої угоди під час досудового розслідування або судового провадження цілком відповідає загальноприйнятим правовим вимогам та стандартам європейського та міжнародного кримінального судочинства.

Окрім іншого, інститут угоди про визнання винуватості є показовим прикладом втілення таких засад кримінального провадження, як верховенство права, законність, рівність перед законом і судом, диспозитивність, змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і в доведенні перед судом їх переконливості, доступ до правосуддя та обов'язковість судових рішень.

Водночас на сьогодні в Україні рівень застосування угод про визнання винуватості, насамперед у кримінальних провадженнях щодо тяжких та особливо тяжких корупційних і пов'язаних із ними кримінальних правопорушень, залишається вкрай низьким.

Причиною такого становища є відсутність у чинному кримінальному та кримінальному процесуальному законодавстві належних ефективних правових стимулів щодо мотивації підозрюваних та обвинувачених у цих провадженнях співпрацювати зі слідством і прокурором із метою досягнення та укладення угод про визнання винуватості.

Зокрема, у чинному законодавстві відсутні положення щодо можливості призначення для таких осіб більш м'якого виду основного покарання або покарання нижче від найнижчої межі, встановленої законом, щодо звільнення від відбування покарання з випробуванням для осіб, засуджених за вчинення корупційного кримінального правопорушення або кримінального правопорушення, пов'язаного з корупцією тощо.

Правова неврегульованість вказаних та деяких інших питань, пов'язаних з укладенням угод про визнання винуватості в названій категорії проваджень, перешкоджає можливому співробітництву підозрюваних чи обвинувачених зі стороною обвинувачення задля розкриття злочинів у сфері протидії корупції, отримання достатніх доказів для притягнення до кримінальної відповідальності їх організаторів та інших співучасників, відшкодування збитків, завданих державі їх вчиненням.

Основна частина.

У досліджуваних законопроектах усувати вказану правову прогалину та досягати мети вдосконалення чинного законодавства щодо підстав та порядку укладення угод про визнання винуватості в кримінальних провадженнях стосовно корупційних та пов'язаних із корупцією кримінальних правопорушень пропонується шляхом внесення відповідних змін до окремих положень Кримінального кодексу України (далі – КК України) та Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Зокрема, у законопроекті реєстр. № 11340 від 14.06.2024 року пропонується доповнити частину третю статті 53 КК України положеннями, які передбачають можливість судів призначати додаткове покарання у виді штрафу,

навіть якщо таке покарання не передбачено санкціями відповідних статей Особливої частини цього Кодексу, при затвердженні угод про визнання винуватості застосовувати штраф виключно щодо корупційних кримінальних правопорушень та кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією.

У такому разі розмір штрафу визначається в таких межах: 1) від дванадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян до ста двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – у разі вчинення кримінального проступку; 2) від ста двадцяти однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян до одного мільйона двохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – у разі вчинення нетяжкого злочину; 3) від одного мільйона двохсот однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян до шести мільйонів неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – у разі вчинення тяжкого злочину; 4) від шести мільйонів однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян до дванадцяти мільйонів неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – у разі вчинення особливо тяжкого злочину.

Пропонується також доповнити КК України статтю 69², в якій передбачити, що за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні корупційного кримінального правопорушення, кримінального правопорушення, пов'язаного з корупцією, якщо інформація щодо вчинення такою особою кримінального правопорушення буде підтверджена доказами та/або за умови повного або часткового (з урахуванням характеру та ступеня участі особи у вчиненні злочину) відшкодування підозрюваним або обвинуваченим завданих збитків або заподіяної шкоди, суд може ухвалити рішення про затвердження угоди про визнання винуватості у випадку, якщо сторонами узгоджено покарання у виді позбавлення волі нижче від найнижчої межі, встановленої санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Крім того, пропонується доповнити статтю 75 КК України положеннями, якими встановити, що в кримінальних провадженнях щодо корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних із корупцією, суд приймає рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням у випадку затвердження угоди про визнання винуватості, якщо сторонами узгоджено звільнення від відбування покарання у виді позбавлення волі на строк не більше восьми років або іншого більш м'якого покарання з випробуванням. Іспитовий строк у такому випадку встановлюється судом тривалістю від двох років до шести років.

Пропонується внести зміни до статті 77 КК України, доповнивши перелік додаткових покарань, які можуть бути призначені в разі звільнення від відбування основного покарання з випробуванням, конфіскацією майна.

Зміни до статті 89 КК України передбачають строк погашення судимості для осіб, які звільнені від відбування покарання на підставі абзацу другого частини другої статті 75 цього Кодексу в редакції законопроекту, визначати з моменту проголошення вироку суду, якщо особа з цього часу протягом шести років не вчинить нового кримінального правопорушення. Якщо на момент закінчення такого шестирічного строку особа не відбула додаткове покарання,

вона визнається такою, що не має судимості, після відбуття цього додаткового покарання.

У статті 469 КПК України пропонується передбачити можливість укладення угоди у кримінальних провадженнях щодо особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України, за умови повного або часткового (з урахуванням характеру та ступеня участі особи у вчиненні злочину) відшкодування підозрюваним або обвинуваченим завданих збитків або заподіяної шкоди.

Крім того, передбачається, що в кримінальних провадженнях щодо тяжкого та особливо тяжкого злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, укладення угоди про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим здійснюється: у кримінальному провадженні щодо тяжкого злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, за погодженням із заступником Генерального прокурора – керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (виконувачем обов'язків керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури) або заступником керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури; у кримінальному провадженні щодо особливо тяжкого злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, за погодженням із заступником Генерального прокурора – керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (виконувачем обов'язків керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури).

Законопроектом також пропонується внесення змін до статті 474 КПК України щодо встановлення можливості продовження судового провадження у загальному порядку в разі, якщо судом у затвердженні угоди про визнання винуватості було відмовлено, а сторони кримінального провадження проти цього не заперечують. Крім того, пропонується надати можливість сторонам кримінального провадження вносити зміни до укладеної угоди до моменту видалення суду до нарадчої кімнати, а також передбачити, що повторне звернення з угодою в одному кримінальному провадженні допускається один раз за умов усунення підстав, на основі яких суд відмовив у затвердженні такої угоди. У разі повторної відмови судом у затвердженні угоди, наступне звернення щодо такої ж угоди в цьому кримінальному провадженні не допускається.

У законопроектах реєстр. № 11340-1 від 01.07.2024 року та реєстр. № 11340-2 від 01.07.2024 року пропонується внести загалом аналогічні зміни до названих вище норм КК України та КПК України.

За результатами проведеного дослідження, погоджуючись із необхідністю удосконалення кримінального та кримінального процесуального законодавства України щодо підстав та порядку укладення угод про визнання винуватості у кримінальних провадженнях щодо корупційних та пов'язаних із корупційними кримінальних правопорушеннях, з огляду на викладені у вказаних законопроектах пропозиції, вважаємо за доцільне відзначити такі ризики їх окремих положень.

Так, у всіх законопроектах без достатнього на це обґрунтування пропонується внести зміни до статті 53 КК України, якими передбачається

можливість суду «ухвалити вирок, який затверджує угоду про визнання винуватості, і призначити узгоджене сторонами додаткове покарання у виді штрафу у випадках, коли таке покарання не передбачено в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, *виключно* щодо корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних з корупцією».

Оскільки підстави для такого «виключення» не наводяться, вказані пропозиції не узгоджуються з положеннями статті 53 КК України, в якій встановлюються загальні вимоги щодо накладення штрафу як виду покарань. Зокрема, у частинах першій та третій цієї статті штраф визначається як грошове стягнення, що накладається судом у випадках і розмірі, встановлених в Особливій частині цього Кодексу; при цьому штраф як *додаткове покарання* може бути призначений *лише* тоді, коли його *спеціально* передбачено в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Водночас пропозиції щодо доповнення додатковими покараннями у вигляді штрафу санкцій статей Особливої частини цього кодексу, які згідно з Приміткою до статті 45 КК України містять склади корупційних кримінальних правопорушень та кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією, у законопроектах відсутні.

Так само зазначені доповнення до статті 53 КК України в запропонованій редакції не узгоджуються з вимогами частини другої цієї статті про те, що розмір штрафу визначається судом залежно від тяжкості вчиненого кримінального правопорушення та з урахуванням майнового стану винного в межах від тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян до п'ятдесяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, якщо статтями Особливої частини цього Кодексу не передбачено вищого розміру штрафу.

Незважаючи на це, у законопроектах реєстр. № 11340 від 14.06.2024 року та реєстр. № 11340-2 від 01.07.2024 року відсутні пропозиції щодо внесення відповідних змін до положень частини другої статті 53 КК України.

Запропоновані в усіх законопроектах розміри вказаних штрафів, які можуть призначатися судами при затвердженні угоди про визнання винуватості, здебільшого значно перевищують їх максимальний розмір, встановлений у частині другій статті 53 КК України.

Зокрема, пропонується визначити розмір штрафу в межах від *дванадцяти тисяч* неоподатковуваних мінімумів доходів громадян у разі вчинення кримінального проступку – до *дванадцяти мільйонів* неоподатковуваних мінімумів доходів громадян у разі вчинення особливо тяжкого злочину.

При цьому підстави щодо призначення саме таких, досить значних сум штрафів ані в законопроектах, ані в пояснювальних записках до них не наводяться.

У законопроектах фактично передбачено, що суди своїм вирок, який затверджує угоду про визнання винуватості, можуть призначити узгоджене сторонами додаткове покарання у виді штрафу в розмірах відповідно від *240 тисяч* гривень до *240 мільйонів* гривень.

Вбачається, що наявність штрафів у таких запропонованих розмірах не буде належним стимулом для мотивації підозрюваних чи обвинувачених у

вищевказаних кримінальних провадженнях щодо співробітництва зі стороною обвинувачення та укладення з нею угоди про визнання винуватості.

У законопроектах пропонується доповнити чинний КК України статтею 69-2 «Призначення більш м'якого покарання, ніж передбачено законом, за наслідками укладення угоди про визнання винуватості у корупційних та пов'язаних з корупцією правопорушеннях».

Із метою повноти викладення диспозиції цієї норми щодо умов затвердження судом угоди про визнання винуватості та призначення такого покарання доцільно доповнити її частину першу після слів «...за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні корупційного кримінального правопорушення, кримінального правопорушення, пов'язаного з корупцією...» словосполученням *«а також надання інформації щодо вчинення іншого корупційного кримінального правопорушення, кримінального правопорушення, пов'язаного з корупцією»*, після слів «...якщо інформація щодо вчинення такою особою кримінального правопорушення» словосполученням *«а також щодо вчинення іншого корупційного кримінального правопорушення, кримінального правопорушення, пов'язаного з корупцією»*, далі по тексту.

У законопроектах пропонується доповнити частину першу статті 75 КК України «Звільнення від відбування покарання з випробуванням» новим абзацом такого змісту: «Обмеження щодо застосування звільнення від відбування покарання з випробуванням, передбачені частиною першою цієї статті, не застосовуються у випадках, передбачених частиною другою цієї статті».

Однак наведене формулювання має цілком загальний характер, у ньому не зазначається, про які конкретні «обмеження», передбачені в частині першій цієї статті, йде мова та яким чином вони стосуються положень нового абзацу її частини другої щодо порядку прийняття судом рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням у випадку затвердження угоди про визнання винуватості в кримінальних провадженнях щодо корупційних кримінальних правопорушень, кримінальних правопорушень, пов'язаних із корупцією. Воно не відповідає вимогам однозначності розуміння, ясності, точності, лаконічності викладення нормативно-правового акта.

З огляду на зазначене, найбільш оптимальною з погляду правил законодавчої техніки вважається пропозиція щодо викладення в законопроектах змін до частини першої цієї статті в такій редакції: *«У частині першій статті 75 КК України виключити слова «за корупційне кримінальне правопорушення, кримінальне правопорушення, пов'язане з корупцією»*, далі по тексту.

У законопроектах пропонується доповнити перелік додаткових покарань, що можуть бути призначені в разі звільнення від відбування основного покарання з випробуванням, передбачений у статті 77 КК України, «конфіскацією майна».

Проте, вказана пропозиція виходить за межі предмета правового регулювання законопроектів, що досліджуються, оскільки стосується будь-яких кримінальних правопорушень та будь-яких випадків призначення названих покарань, а не лише корупційних кримінальних правопорушень або кримінальних правопорушень, пов'язаних із корупцією.

Відповідні обґрунтування вказаної пропозиції, а також застереження щодо зазначеної категорії кримінальних правопорушень, у кримінальних провадженнях щодо яких може застосовуватися додаткове покарання у виді конфіскації майна, у законопроектах відсутні.

Окрім того, у такому випадку не враховано загальні вимоги щодо конфіскації майна, визначені у статті 59 КК України, згідно з якими конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини, а також за злочини проти основ національної безпеки України та громадської безпеки незалежно від ступеня їх тяжкості і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині цього Кодексу.

Водночас у більшості санкцій корупційних кримінальних правопорушень та кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією, наведених у Примітці до статті 45 КК України, зокрема у статтях 320, 357, 364, 364-1, 368-5, 366-2, 366-3 Особливої частини цього Кодексу, взагалі не передбачено такого додаткового покарання, як конфіскація майна.

Виходячи з вимог законодавчої техніки щодо оптимального викладення тексту нормативно-правового акта, однозначності його розуміння, відсутності в ньому положень, що дублюють одне одного, вважаємо за доцільне в законопроекті реєстр. № 11340 від 14.06.2024 року виключити з частини четвертої статті 469 КПК України «Ініціювання та укладення угод» пропонований новий пункт 2-1 такого змісту: «2-1) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України, за умови повного або часткового (з урахуванням характеру та ступеня участі особи у вчиненні злочину) відшкодування підозрюваним або обвинуваченим завданого збитку або заподіяної шкоди (якщо такі збитки або шкода були завдані)».

Натомість, викласти чинний пункт 2 частини четвертої статті 469 КПК України в такій редакції: «2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України, за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами, *а також повного або часткового, з урахуванням характеру та ступеня участі особи у вчиненні злочину, відшкодування підозрюваним або обвинуваченим завданих злочином збитків або заподіяної шкоди*», далі по тексту.

У законопроекті реєстр. № 11340-1 від 01.07.2024 року з тексту запропонованої редакції пункту 2 частини четвертої статті 469 КПК України доречно виключити словосполучення «...який не є організатором кримінального правопорушення».

У даному випадку доповнення цього пункту вказаним словосполученням є зайвим. Положення щодо виключення «*організаторів кримінального правопорушення*» із числа осіб, з якими може бути укладена угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим, передбачена пунктом 3 цієї ж частини. Виходячи з його змісту, такий припис має узагальнений характер та стосується організаторів будь-якої організованої групи чи злочинної організації, або організаторів злочинних дій інших учасників групи

чи інших вчинених групою або організацією злочинів, у тому числі й тих, що підслідні Національному антикорупційному бюро України.

Слід відмітити, що в усіх законопроектах зміст нового абзацу, яким пропонується доповнити частину сьому статті 474 КПК України «Загальний порядок судового провадження на підставі угоди», має неповний та невизначений характер.

У ньому запропонований порядок продовження кримінального провадження за умов згоди обох сторін або незгоди однієї зі сторін з таким продовженням у разі відмови суду в затвердженні угоди про визнання винуватості. При цьому не визначено, на якій стадії – досудового розслідування чи судового провадження – продовжується кримінальне провадження в разі незгоди з таким продовженням обох сторін кримінального провадження.

Запропоновано, що в разі незгоди однієї зі сторін із продовженням судового провадження в загальному порядку, у такому порядку має продовжуватися *досудове розслідування*. Однак конкретні обґрунтування та підстави продовження за цих обставин саме досудового розслідування не наводяться.

Положення про те, що в разі відмови суду в затвердженні угоди, укладення якої ініційовано на стадії судового провадження, таке провадження продовжується в загальному порядку, фактично дублює чинну редакцію цієї частини. За її загальним правилом, у такому разі досудове розслідування або судове провадження продовжуються в загальному порядку.

Таким чином, вищезазначені положення досліджуваних законопроектів не відповідають ustalеним вимогам законодавчої техніки щодо повноти, визначеності й системності змісту нормативно-правового акта, не узгоджуються з деякими основоположними нормами чинних кримінального та кримінального процесуального законів щодо укладення угод про визнання винуватості та призначення окремих видів кримінальних покарань.

У подальшому це перешкоджатиме належному застосуванню норм пропонувананих законопроектів під час практичної діяльності та досягненню їх мети щодо законодавчого забезпечення збільшення можливостей укладення угод про визнання винуватості в кримінальних провадженнях стосовно корупційних та пов'язаних з корупцією кримінальних правопорушень.

Реалізація запропонованих проектів законів не потребує додаткових видатків із державного та місцевих бюджетів України. Водночас у законопроектах пропонується доповнити КК України новими нормами щодо призначення додаткових покарань у виді штрафів у значних розмірах. Внаслідок цього їх реалізація матиме вплив на показники дохідної частини державного бюджету, оскільки може призвести до істотного збільшення його доходів від надходження сум штрафів у разі їх застосування. Незважаючи на це, всупереч частині першій статті 27 Бюджетного кодексу України та частині третій статті 91 Регламенту Верховної Ради України, необхідне фінансово-економічне обґрунтування (включно з відповідними розрахунками) не додається.

Висновки.

Проекти Законів «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності

укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340 від 14.06.2024 року), «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340-1 від 01.07.2024 року), «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності укладення угод про визнання винуватості» (реєстр. № 11340-2 від 01.07.2024 року) мають на сьогодні, в умовах протидії корупції, вкрай актуальне значення.

Водночас законопроекти містять певні, наведені вище ризики окремих запропонованих у них положень, які можуть перешкодити їх ефективній реалізації та досягненню передбаченої в них мети. Вбачається, що за умов доопрацювання законопроектів з урахуванням висловлених зауважень та пропозицій, а також усунення наявних ризиків вони повною мірою відповідатимуть завданню вдосконалення національного законодавства щодо правового регулювання підстав та порядку укладення угод про визнання винуватості у кримінальних провадженнях стосовно корупційних кримінальних правопорушень та пов'язаних із корупцією кримінальних правопорушень.

*Дослідницька служба
Верховної Ради України*

*Цей документ підготовлений Дослідницькою службою Верховної Ради України як довідковий інформаційно-аналітичний матеріал. Інформація та позиції, викладені в документі, не є офіційною позицією Верховної Ради України, її органів або посадових осіб. Цей документ може бути цитований, відтворений та перекладений для некомерційних цілей за умови відповідного посилання на джерело.